

העותרים:

1. עבד אל כרים לאפי
2. מחמוד עבד רבו
3. גאדאללה סופיאן
4. אבו חאמד פואד
5. מהאר אבו-סעד
6. סוזאן אבו חדייר
7. רבאיעה שפיק
8. איברהים אבו סרחאן
9. מוחמד סיאג
10. אבו אמיר קוואסמה
11. המינהל הקהילתי בית צפפה
12. אבו חומוס רבחי
13. עבד אלחלים אחמד דארי
14. חרבי אבו שמסייה
15. המינהל הקהילתי בית חנינא
16. העמותה לקידום שכונת א-טור
17. האגודה לזכויות האזרח בישראל

ע"י ב"כ עוה"ד קרן צפריר ו/או דן יקיר ו/או דנה אלכסנדר
ו/או אבנר פינצ'וק ו/או עאוני בנא ו/או לילה מרגלית
ו/או לימור יהודה ו/או עודד פלר ו/או טלי ניר ו/או גיל גן-מור
ו/או נסרין עליאן ו/או ראויה אבורביעה ו/או משכית בנדל
ו/או נירה שלו ו/או רגד ג'ראיסי ו/או אן סוצ'יו ו/או מיכל פומרנץ

מהאגודה לזכויות האזרח בישראל
ת"ד 34510, ירושלים 91000
טל': 02-6521218; פקס: 02-6521219

- נ ג ד -

המשיבים:

1. עיריית ירושלים
- ע"י עו"ד אביב ברנט ו/או אליעד כהן
מרחוב דוד המלך 19
ירושלים 94101
טל' 02-6234258 פקס 02-6255493

2. משרד החינוך
 ע"י עו"ד שוש שמואלי
 ממחלקת הבג"צים בפרקליטות המדינה
 רח' צלאח א-דין 20, ירושלים 91010
 טל' 02-6466588 פקס : 02-6467011

עיקרי טיעון מטעם העותרים

בית המשפט הנכבד מתבקש לדחות את הבקשה לסילוק על הסף של העתירה אשר הוגשה מטעם המשיבה מס' 1 (להלן: "העירייה" או "עיריית ירושלים"), מהטעמים אשר יפורטו להלן.

כמו כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את העתירה, ולהורות כמבוקש ברישא העתירה.

למען הסר ספק יובהר, כי על מנת לחסוך בזמנו היקר של בית המשפט הנכבד, לא יחזרו העותרים על הטענות המועלות בכתב העתירה, ועיקרי טיעון אלה יתייחסו רק לסוגיות שהועלו על ידי המשיבים בתשובותיהם לעתירה.

א. דחיית הבקשה לסילוק על הסף

1. בית המשפט הנכבד מתבקש לדחות את בקשתה של עיריית ירושלים לסילוק על הסף של העתירה המתוקנת. כפי שיפורט להלן, העתירה המתוקנת הוגשה בהתאם למועדים שנקבעו על ידי בית המשפט הנכבד, והיא אינה לוקה בשיהוי סובייקטיבי או אובייקטיבי.

2. עיריית ירושלים טוענת כי יש לדחות את העתירה המתוקנת על הסף בשל השיהוי שבהגשתה. דין טענה זו להידחות, היות והעיכוב שחל בהגשת העתירה המתוקנת נבע ממחדלי העירייה לספק מידע אותו היא מחויבת על פי דין לחשוף, וכן כי לא יגרם כל נזק לעירייה מניהול התיק, אם יינתן הסעד המבוקש בנוגע לתקציב לשנת 2011 ואילך.

3. תקנה 3 לתקנות בתי משפט לעניינים מנהליים (סדרי דין), תשס"א-2000 קובעת כי בהעדר מועד שנקבע לכך בדין, תוגש העתירה בלא שיהוי, לפי נסיבות העניין, ולא יאוחר מארבעים וחמישה ימים מיום שהחלטה פורסמה כדין. כן נקבע בתקנה 3(ג) לתקנות בתי משפט לעניינים מנהליים (סדרי דין), כי בית המשפט רשאי להאריך מועד שנקבע להגשת עתירה כאמור, וזאת לאחר שנתן למשיב הזדמנות להגיב לבקשת ההארכה, אם ראה הצדקה לכך.

4. ויוזכר: לכל אורך הדרך, מאז קבלת תקציב שנת 2011 ועד להגשת העתירה המתוקנת, אישר בית המשפט הנכבד את הבקשות להארכת המועד להגשת העתירה המתוקנת, אשר הוגשו ברובן בהסכמת המשיבים. על כן, בהתאם לתקנה 3(ג), משהאריך בית המשפט הנכבד את המועד שנקבע להגשת העתירה – לא כל שכן, כאשר הארכות המועד ניתנו על דעתה ובהסכמתה של העירייה – אין מקום לטענת העירייה לפיה העתירה המתוקנת מוגשת בחלוף המועד הקבוע לכך.

5. זאת ועוד: הסעד המבוקש בעתירה (הן המקורית והן העתירה המתוקנת) הוא כי עיריית ירושלים תחשוף במלואם את החישובים שהובילו לאופן קביעת התקציב, ותעביר את מלוא התקציב הנחוץ. מכאן, שתחילת חישוב המועדים לצורך קביעת השיהוי איננה במועד קבלת ההחלטה על תקציב שנת 2011, אלא במועד בו התגבשה עילת התביעה, ולענייננו – המועד בו התבהר לעותרים כי אין בכוונת העירייה לחשוף את אופן חישוב התקציב ולהעביר את מלוא התקציב הדרוש.

6. בענייננו אין מקום לטעון כי העותרים השתהו בהגשת העתירה המתוקנת, שכן **העותרים ביקשו את הארכות המועד להגשת העתירה רק בשל התנהלותה של העירייה, אשר פעלה בניגוד לחובותיה על פי דין וסירבה באופן חוזר ונשנה להעביר לעותרים מידע אותו הם ביקשו, ואשר יכול היה לייתר את הצורך בהגשתה של העתירה המתוקנת מלכתחילה.**

7. פירוט מגעי העותרים עם העירייה מופיע בהודעה מטעם העותרים מיום 31.7.2011, וכן בעתירה המתוקנת. על מנת שלא להאריך בדברים, מופנה בית המשפט הנכבד לפירוט המופיע בעתירה המתוקנת ולמסמכים הנמצאים בתיק בית המשפט. ויובהר: אין ענייננו בנסיבות בהן יש לראות בהתכתבויות העותרים כפניות מיותרות אשר מקימות טענת שיהוי, אלא ניסיון כן לקבל מידע ציבורי אשר היה על העירייה לספק על פי דין, וזאת על מנת לבחון כראוי את החלטותיה ואת הצורך בהמשך ההליכים. כפי שנקבע בבג"צ 7250/97 סולימאני נ' שר הפנים פ"ד נד(3) 781, 793 (2000), אליו הפנתה המשיבה:

"כאשר מדובר ביחסים שבין הפרט לבין הרשות, הכול תלוי באופיו של המשא ומתן, בדרך התנהלותו ובנושא הנדון בו. לעתים ניתן להגיע למסקנה כי חל שיהוי מצד הפונה בבקשת סעד לאחר כמה שבועות או חודשים של מגעים עם הרשות, ולעתים מתנהל משא ומתן ממושך וענייני אשר ניכר כי יש בו עניין גם לרשות וגם לפרט."

וכן ראה: בג"ץ 849/92 שמן (תעשיות) בע"מ נ' מינהלת מרכז ההשקעות, פ"ד מז(2) 702, 706 (1993):

"רגע מסוים זה, שהוא נקודת האיזון בין הניסיון למצות את הדרכים החלופיות לבין המסקנה כי כלה ונחרצה מעם הרשות שלא להיענות לפניות נוספות של העותר, נקבע לפי נסיבותיו של כל מקרה, כמו שגם משך הזמן שעבר ממנו ועד להגשת העתירה, המצדיק מסקנת שיהוי, תלוי בנסיבותיו של כל מקרה."

8. אף טענותיה של העירייה בנוגע לשיהוי אובייקטיבי אינן במקומן. בדיון שהתקיים בעתירה המקורית ביום 9.11.2010, התחייבה העירייה כי אם תוגש העתירה לאחר אישור התקציב, היא לא תטען לשיהוי או למעשה עשוי (בכפוף להוראות הדין בעניין המועדים להגשת העתירה). כן טענה העירייה באותו דיון, כי התקציב לניהול השוטף הוא תקציב שמשולם לשיעורין, ועל כן אין מניעה מצידה לבצע תיקון כלשהו בחלוקת התקציבים במהלך שנת התקציב. על כן, ומשהוגשה העתירה המתוקנת כחצי שנה בלבד לאחר אישור התקציב השנתי, מנועה כעת העירייה מהעלאת הטענה כי מוצה התקציב נשוא העתירה כמעט במלואו באופן אשר אינו מאפשר ביצוע שינויים בהיקף התקצוב.

9. כמו כן, כפי שכבר פורט לעיל, הרי שהדיון בעתירה מתקיים בשלב זה של שנת התקציב רק בשל התנהלות המשיבה. טענות העותרים כנגד החלטת העירייה אינן באות לה בהפתעה, שכן העתירה המתוקנת הוגשה כבר בראשית ספטמבר, ועוד קודם לכן מנהלים העותרים מגעים בנושא עם המשיבה. על כן, ככל שיגרם למשיבה נזק מניהול העתירה בשלב זה – נזק אשר נטען בעלמא ללא ראיות כלשהן – הרי שהוא נגרם כתוצאה מהתנהלות המשיבה, ואין לה להלין בעניין זה אלא על עצמה.

10. לאחרונה, קבע בית משפט נכבד זה בעת"מ (י-ם) 45870-05-11 **הבית הפתוח בירושלים לגאווה ולסובלנות נ' עיריית ירושלים** (פסק הדין מיום 27.10.2011), כי התנהלותה של עיריית ירושלים, אשר יש בה (באותו עניין) משום פגיעה של ממש בשלטון החוק, יכולה לגבור על טענת השיהוי האובייקטיבי, באופן אשר יצדיק את ניהול התיק על אף השיהוי. וכך קבע בית המשפט הנכבד באותו מקרה:

"ואפילו תתקבל טענת המשיבה, לפיה המדובר גם בשיהוי אובייקטיבי, משעה שמדובר בשנת תקציב שכספיה הוקצו וימיה ספורים הם; הרי שעדיין עומד על כנו הרכיב השלישי של דוקטרינת השיהוי, שיש לאזנו כנגד אותם מרכיבים אחרים – הוא הרכיב שעניינו פגיעה ממשית בשלטון החוק. כפי שיוסבר להלן לגוף העניין, הפגיעה בשלטון החוק וביישומו של פסק דינו של בית המשפט העליון בעע"ם 343/09 היא כזאת שהייתה בנסיבות העניין מובילה לתוצאה, לפיה לא היה מקום לדחות את העתירה מטעם של שיהוי, ככל שהדבר היה נדרש."

11. גם בענייננו, ככל שיקבע בית המשפט הנכבד כי נגרם שיהוי אובייקטיבי (דבר המוכח על ידי העותרים מכל וכל), מתבקש בית המשפט לקבוע כי בנסיבות העניין, התנהלותה העקבית של עיריית ירושלים, המבקשת להסתיר מפני הציבור מידע האמור להיות חשוף ונגיש על-פי חוק, ומונעת את האפשרות לבקר את החלטותיה ומדיניותה, היא התנהלות בלתי-חוקית, אשר איננה צריכה לעמוד לזכותה. משום כך, הרי שהאינטרס הציבורי בניהול התיק ובהעמדתה של עיריית ירושלים על חשיבותה של מסירת המידע המבוקש, גובר על הפגיעה העלולה להיגרם לעיריית ירושלים כתוצאה מהשיהוי בהגשת העתירה המתוקנת.

12. בשולי הדברים יבקשו העותרים להתייחס לטענת העירייה בנוגע לאי צירוף תצהירים בעת הגשת העתירה המתוקנת. ראשית, יצויין כי העתירה המתוקנת הוגשה כראוי, בצירוף תצהירה של ב"כ העותרים, המגבה את מרבית הטענות המועלות בעתירה. שנית, אף שהתצהירים ממחישים את השפעתו של המחסור הכספי על מוסדות החינוך, הרי שהעילות העיקריות המוצגות בעתירה, וכן הסעדים המתבקשים במסגרתה, אינם מתבססים על התצהירים ועל הנתונים המופיעים בהם, אלא כאמור, על הצגת החישובים שנערכו על-ידי מנח"י והסכומים שנקבעו על-ידי העירייה, וכן על טענותיהם של העותרים בדבר המידע החסר לשם הבנת אופן קביעת התקציב. משכך, הרי שאין כל בסיס לטענת העירייה כאילו הגישו העותרים את העתירה באופן פגום, או שאופן הגשת העתירה המתוקנת עיכב עוד את הדיון בעתירה בפני בית המשפט. ממילא יוזכר, כי בקשתה של העירייה למחיקת העתירה המתוקנת נדחתה על ידי בית המשפט הנכבד בהחלטתו מיום 13.9.2011, וכך גם בקשתה לעיון מחדש בבקשה זו, אשר נדחתה בהחלטת בית המשפט הנכבד מיום 15.9.2011.

ב. תשובת העירייה לעתירה ממשיכה בהסתרת המידע המבוקש

13. תשובת העירייה לעתירה ממשיכה את מדיניות הסתרת הנתונים וההתעלמות מהבקשות להעברת מידע ופירוט לידי העותרים, כמפורט לעיל.
14. כתב התשובה שהגישה העירייה איננו כולל ולו תשובה אחת לשאלותיהם של העותרים, המפורטות במכתביהם השונים ובכתב העתירה המתוקנת, והמתייחסות לאופן חישוב תקציב הניהול השוטף. למעשה, לא כולל כתב התשובה ולו פרט מידע חדש אחד אשר יש באפשרותו לשפוך אור על הדברים. בכך, ממשיכה העירייה במנהגה הפסול, וזורה חול בעיני בית המשפט הנכבד ובעיני הצדדים לתיק, כאשר היא ממשיכה לטעון במקביל כי איננה מסתירה דבר.
15. במקביל, העירייה גם איננה מעלה כל טענה בדבר חוסר הרלוונטיות של הנתונים המבוקשים, ולמעשה איננה מתייחסת כלל לכל האמור בפרק 5.ג בעתירה, העוסק כולו בהסבר אודות הנתונים החסרים והצורך בהם לשם הבנת אופן בניית התקציב וחישבו.
- 16. ניתן, אם כן, לקבוע אחת מן השתיים: אפשר כי העירייה מסתירה מהעותרים, ממשדד החינוך ומבית המשפט הנכבד מידע אודות אופן קביעת תקציב הניהול השוטף; ואפשר כי מידע זה כלל איננו מצוי בידיה, וכי דבריה לפיהם התקציב נקבע בהתבסס על חישובים מפורטים ומדוקדקים, אינם נכונים כלל וכלל.**
17. באשר לטענותיה של העירייה אודות הטעמים (החלקיים) לקביעת התקצוב הנמוך יותר למוסדות החינוך הרשמיים במזרח העיר, יטענו העותרים כדלהלן:
18. העברת מוסדות חינוך בירושלים המזרחית לניהול עצמי: בתשובתה לעתירה, טוענת העירייה כי מוסדות החינוך בירושלים המזרחית מועברים בהדרגה למסגרת של "ניהול עצמי", אשר משמעותה העברת כספים בסכומים גבוהים יותר לאותם מוסדות, בתמורה לביצוע הוצאות מקופת אותו מוסד חינוך, אשר קודם לכן הוצאו ישירות מקופת העירייה (וראה: סעיף 39 לתשובת העירייה לעתירה).
19. הגם שעצם העברת מוסדות החינוך בירושלים המזרחית למסגרת של "ניהול עצמי" איננה מעניינה של עתירה זו, וכך גם התקציבים המוקצים לשם כך, מתבקשת העירייה להסביר את מקורות המימון לבתי הספר שבניהול עצמי. שכן, במסגרת תקציב שנת 2011 שאושר על ידי העירייה, לא נכלל רכיב "ניהול עצמי" בין רכיבי התקציב, ומכאן שההוצאות עבור הפעלתה של מסגרת זו צריכות להיגרע מרכיב מימון אחר, או להתווסף כתוספת תקציבית נפרדת. עצם הקישור שערכה העירייה בין העברת מוסדות החינוך למסגרת של ניהול עצמי לבין קביעת גובה תקציב הניהול השוטף מעלה את החשש, כי עסקינן באותם תקציבים, המחולקים באופן שונה בין בתי הספר שהוכנסו לתכנית ובין בתי הספר הממשיכים להתנהל במסגרת "ניהול רגיל".

20. נזכיר בהקשר זה, כי הפער בין העלויות בחישוב פר תלמיד במסגרת ניהול עצמי לחישוב פר תלמיד במסגרת הנהוגה כיום במרבית מוסדות הלימוד בירושלים המזרחית, עומד על סך של כ-50% מגובה התקציב. כך עולה מהשוואה בין הסכומים הניתנים לתלמיד במזרח העיר כמפורט בטבלה המצורפת כנספח 7/ע לעתירה המתוקנת, לבין הסכומים הניתנים לתלמיד במערב העיר, כמפורט בטבלה המצורפת כנספח 1/ע לעתירה המתוקנת. כלומר: יש להכפיל את התקציב הניתן לאותם מוסדות לימוד בהם הונהג הניהול העצמי (כפי שנעשה במוסדות החינוך במערב העיר), על מנת לאפשר להם לעמוד בסך ההוצאות הדרושות לשם הפעלתם התקינה.

21. הפערים בין גובה התקצוב עבור ניהול עצמי בירושלים המזרחית ובירושלים המערבית:
בהמשך לאמור לעיל טוענת העירייה, כי תקציבי הניהול העצמי המועברים למוסדות החינוך בשני חלקי העיר אינם זהים. **ואולם, את גובה התקציבים עצמם בחישוב פר תלמיד או בחישוב כולל – הן במזרח העיר והן במערבה – היא איננה מפרטת.**

22. יחד עם זאת, כבר עתה ניתן לומר כי הטענות המועלות בתשובת העירייה המסבירות כביכול את הפער האמור בין הסכומים הקבועים לניהול עצמי, אינן נכונות. בסעיף 59 לכתב התשובה טוענת העירייה, כי תקציב הניהול העצמי המועבר למוסדות החינוך בירושלים המערבית כולל רכיבים אשר אינם כלולים, והמועברים בנפרד, למוסדות החינוך בירושלים המזרחית. בכך יש, לטענתה, כדי להצדיק את הפער בין שני חלקי העיר.

23. ואולם, טענה זו איננה נכונה: עיון בספר התקציב לשנת 2011 מעלה, כי התקציבים עבור "תכניות חינוכיות", אותם מציינת העירייה בתשובתה, מועברים בנפרד גם למוסדות החינוך במערב העיר (סעיף תקציבי מס' 1-821-8132 בסך של 2,037,500 ₪ לבתי הספר היסודיים בלבד, וסכומים נוספים המחושבים בנפרד אף הם לכל אחד מבתי הספר התיכוניים, מופיע בנספחים 6/ע ו-8/ע לעתירה המתוקנת). זאת, בעוד שלא ניתן למצוא בספר התקציב סעיף תקציבי נפרד עבור רכיב "תכניות חינוכיות" למוסדות החינוך במזרח העיר.

24. וכך גם באשר לרכיבי הצטיידות ובדק בית, אשר אף הם מחושבים כפריטים נפרדים עבור מוסדות החינוך במערב העיר בלבד בספר התקציב (סעיף תקציבי מס' 4-820-8132 בסך של 3,073,500 ₪ לבתי הספר היסודיים בלבד, וסכומים נוספים המחושבים בנפרד אף הם לכל אחד מבתי הספר התיכוניים, מופיע בנספחים 6/ע ו-8/ע לעתירה המתוקנת).

25. זאת ועוד: טענות העירייה בסעיף 60 לכתב התשובה, הנוגעות לעלות הנמוכה באופן יחסי של תפעול מוסדות החינוך בירושלים המזרחית בשל שעות הלימוד הנמוכות בהשוואה למערב ומספר הילדים הגבוה באופן יחסי, אינן נטענות לראשונה בתשובת העירייה לעתירה. גם בעניין זה, ביקשו העותרים מספר פעמים כי העירייה תפרט את אופן קביעת התקציב לפי מרכיביו, ותסביר מהו המשקל שניתן לשיקולים אלה במסגרת חישובי התקציב (וראה: סעיף 82 לעתירה המתוקנת). גם עתה, ממשיכה העירייה להציג טענות כלליות, מבלי שהיא מגבה טענות אלה בנתונים מספריים, המציגים הן את החישובים שעמדו בבסיס ההפחתה התקציבית, והן את גובה ההפחתה עצמה.

26. "תוספת עבור גידול טבעי". בסעיף 54(ג) לכתב התשובה טוענת העירייה, כי מוסדות החינוך בירושלים המזרחית זכו בנוסף לתוספת התקציבית הכללית, גם בתוספת תקציב עבור גידול טבעי. גם טענה זו נטענה בעלמא, מבלי שהיא גובתה בנתון כלשהו מספר התקציב המעיד על נכונותה. גם בהקשר זה יטענו העותרים, כי לא קיים כל רכיב תקציבי נפרד עבור הרכיב האמור, ולא ברור לעותרים מנין אמורים להגיע הכספים לצורך תשלום התוספת. יתרה מזאת, ניתן לטעון שתקציב הניהול השוטף הריאלי פר ילד קטן משנה לשנה, נוכח הגידול במספר התלמידים במערכת. יובהר, כי עסקינן בגידול חד באופן עקבי משנה לשנה, וראה: נספח ע/9 לעתירה המתוקנת, לפיו בשנה"ל תשע"ב נפתחו 42 כיתות חדשות במזרח העיר. כמו כן, לפי נתוני השנתון הסטטיסטי משנת 2011 שנערך על ידי מכון ירושלים לחקר ישראל, חל גידול מדי שנה במספר התלמידים במערכת החינוך העירונית בירושלים המזרחית, ורק בשנה"ל הקודמת (2010-2011) התווספו למערכת החינוך העירונית כ- 5,500 תלמידים חדשים.

ג. התייחסות לתשובת משרד החינוך לעתירה

27. תשובת משרד החינוך לעתירה – על הקיים בה ועל החסר – מדגישה את מחדליו של משרד החינוך עצמו בפקוח על תקצוב מוסדות החינוך הרשמיים בירושלים המזרחית על ידי עיריית ירושלים.

28. נזכיר, כי לכל אורך הדרך, הן בטרם הוגשה העתירה המקורית והן לאחריה, וכן בניסיונותיהם העקרים של העותרים להבין כיצד חושבו הסכומים שנקבעו על ידי העירייה כסכומי התוספת התקציבית הנחוצה, לא נשמע קולו של משרד החינוך, המבקש אף הוא את הפירוט הנחוץ, וזאת חרף עמדת משרד החינוך כפי שהוצגה על-ידי באת-כוחו בדיון בפני בית המשפט הנכבד ביום 9.11.2010 (וראה: מעמ' 4 לפרוטוקול, שורה 30 עד עמ' 5 לפרוטוקול, שורה 10).

29. יש לתהות, מה משמעותו של פיקוח אמיתי מצד משרד החינוך על גובה התקציבים הנקבעים, מקום בו נערך שינוי חד כל כך בין דרישות הגוף המקצועי (מנח"י, לעניינו) לתוספת תקציבית בשנה אחת, לבין דרישתו של אותו גוף מקצועי לתוספת תקציבית נמוכה בהרבה בשנה שלאחריה, ומקום בו אותה תוספת תקציבית הנדרשת על-ידי הגוף המקצועי איננה מוצאת את ביטויה בספר התקציב. האם לא זה בדיוק המקום בו שומה על משרד החינוך להתערב ולבקש להבין מדוע שונה אופן החישוב, ומדוע לא מתוקצבים בתי הספר כנדרש?

30. אין חולק, כי האחריות למימון מוסדות החינוך הרשמי בירושלים מתחלקת בין משרד החינוך לבין עיריית ירושלים, באופן האמור לענות על מלוא הצרכים של מוסדות החינוך. ככל שעיריית ירושלים סבורה כי המימון הניתן לה על ידי משרד החינוך לוקה בחסר, כנטען על-ידה גם בסעיף 50 לתשובתה לעתירה המתוקנת, עליה לפנות למשרד החינוך ולבוא עימו בדברים עד לתיקון המעוות. משלא עשתה כן עיריית ירושלים (או, על כל פנים, לא גיבתה את

טענתה בעניין זה בכל ראייה המעידה על פעולה כלשהי, אין היא יכולה להתכסות בטענה בעלמא, לפיה האחריות למימון החסר חלה על משרד החינוך.

31. על כל פנים, גם בהקשר זה יטענו העותרים, כי מקום בו משרד החינוך מעביר תקציבים בסכומים של מיליוני ₪, ובעיקר – מקום בו מועלה ספק מצד משרד החינוך עצמו על האופן בו מנוצלים כספים אלה, אין ולא יכול להיות חולק כי על משרד החינוך להתערב ולפקח באופן אקטיבי על השימוש הנעשה בכספיו בפרט, ועל אופן קביעת תקציבי החינוך על ידי עיריית ירושלים ככלל.

32. אשר על כן ולאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את בקשת העירייה לסילוק העתירה על הסף, ולקבל את טענותיהם של העותרים המפורטות בהרחבה בעתירה המתוקנת ובעיקרי טיעון אלה.

23 בנובמבר, 2011

קרון צפריר, עו"ד
ב"כ העותרים